

Het huisje in het veld (Tiendweg 42)

Niemand zal zich nog kunnen voorstellen dat er in het veld aan de Tiendweg nog een stulpje stond. Het moet nabij de vliet de Broekgraaf in de buurt zijn geweest. Het droeg als huisnummer Tiendweg 42! Niet te geloven, maar twee foto's en de familiechroniek bewijzen de juistheid. Er zijn twee foto's beschikbaar, één in het voorjaar en één in de winter.

In het voorjaar

In de winter

Van ongeveer 1921 tot 1929 woonde hier de familie W. Slagboom (mijn opa). Vader Slagboom heeft vroeger waarschijnlijk boerenwerk gedaan, is daarna in de melkhandel gegaan en vervolgens heeft hij het grootste deel van zijn leven op de Houtzagerij Varsseveld gewerkt. Hier raakte hij uit het arbeidsproces wegens zijn gezondheid en de manufacturenzaak in de Kerkstraat (nummer 7) moest hierin voorzien. Veel weten we niet van hem te vertellen, alleen dat hij zwijgzaam was. Zijn vrouw moest hem soms porren mee te doen aan een gesprek als er bezoek was. Zij zei dan: "De mensen zouden gaan denken dat ze niet welkom zijn".

Hij werd geboren op 5 februari 1877 te Leerdam en trouwde op 3 september 1903 met Cornelia Dina van Aalst, geboren op 27 mei 1876. Na het voltrekken van het huwelijk gingen ze in Schoonrewoerd aan de Kerkweg wonen. Hierna volgde een reeks van verhuizingen.

- 1904 Leerdam aan de Kerkstraat 7
- 1907 Giessen Nieuwkerk en mogelijk nog naar Zwammerdam
- 1911 Leerdam aan de Oranje Nassaulaan
- 1921 Leerdam aan de Tiendweg 42 (huisje in het veld)
- 1929 Leerdam aan de Kerkstraat 7 (nu manufacturenzaak)
- 1938 Leerdam aan de Meent 62 en later naar de Meent 58
- 1954 Nijmegen (meeverhuisd met dochter Maaïke)

Op 26 oktober 1932 overleed Willem Slagboom en op 26 december 1968 Cornelia Dina van Aalst.

Een volksverhaal

Een volksverhaal of niet, maar oma vertelde het met verve. Er was eens visite bij haar, die zelfs voor duivel niet bang was en daar ging hij zelfs prat op. 'Laat hem maar komen' was zijn slogan. De huisgenoten waarschuwden hem hiermee op te houden en het kwaad niet uit te lokken., maar daar trok hij zich niets van aan. Toen hij naar huis ging, het was donker, en richting de Tiendweg liep, hoorden de familieleden een geschreeuw en gebrul, dat iedereen verstijfd was. De gast werd door een onzichtbaar iemand (zeg maar de duivel) over de weide van links naar rechts getrapt, totdat hij als een wrak neerviel. Nee, niet dood, maar zeer geschrokken. Hij zou de duivel nooit meer uitdagen.

Chr. Meijers